

Prý je to dneska týden. Týden, co jsem ve vyhnanství.

Ale není to tu zase tak špatný. V noci jsem zdatně norovala kolem Přísný, až jsem ji vzbudila. A ráno jsem vzbudila Černou s Pruhatým, měla jsem skotačivou a vyzývala jsem je přes mříž ve vedlejším pokoji ke hře. Přísná opakovala něco o malým sebevrahovi, asi nějaká její oblíbená povídka.

Dopoledne zase páničkové vyzvídali, jak se mám. Tentokrát byl ale rozhovor nějak jinší, to já poznám. Přísná se s nima na něčem domlouvala, jsem zvědavá, co zase vymysleli. Odpoledne jsem už hodně zbystřila, protože Přísná mi vzala granule, hračky a pelíšek a někam to odnesla. Říkala, že kdyby zítra asfaltovali, nevyjela by autem a musí ho nechat někde o kus dál. A pak někam odjela, to mě naštvalo. S mýma věcma si frnkne? Nebyla pryč dlouho a po příchodu říkala, že jsme všichni tři čtyřnožci praštěný. Že se ty naše árie nesly z domu dost daleko. No a co, jsem si s Pruhatým a Černou zazpívala, krásně nám to šlo.

Jsem si potichu mnula packy, že pytel s granulema zmizel a já dostanu něco lepšího. Ouvej, Přísná pro mě odsypala hrneček, neuniknu. A to jsem se tak snažila při každém vrznutí ledničky, to jsem tak poctivě asistovala při vaření. Přísná kuchtila něco na lince a upadl jí kousek. Vrhla jsem se na to jak tygr a blé! Smála se mi, že česnek se opravdu pro pejsky nehodí, baba jedna škodolibá. Byla jsem ale odškodněná, něco jsem dostala. Jelikož je zase vedro a hic, dává mi Přísná kousek okurky. Studený okurky salátovky z lednice, to je dobrota. Poznám, že je z našeho skleníku, chutná báječně. Musí být ovšem oloupaná, na tom si trvám. Přísná je ráda, že aspoň dva tenký plátky okurky žeru, protože prý strašně málo piju a to není dobrý pro ledviny a nevím co ještě. Ona je skoro pořád chytrá jak rádio, co se mýho pití, jídla, pacek a figury týká.

Pak mi ale ukázala fotku Betyanky a pochopila jsem, že nedělá rádio, ale má o obavy o mů zdraví. Oprávněný. Ve vsí úctě k Betynce, takhle bych nechtěla dopadnout, až jsem se lekla. Hrozně tlustej váleček, muselo se jí strašně špatně dýchat a běhat. A to prý byla aportovací maniak, pořád pohyb za kulinkama. Přísná říká, že Betynce kvůli nadváze a aportování nakonec ruplo koleno a muselo se operovat. Mě nějaký nošení věcí nebaví, pohyb si dávkuju sama, tak mi snad nic nerupne. Těžce to nějakou dobu nesl páníček, pořád mi vnucoval tenisák a jiný věci mi házel, abych mu to nosila. Nejsem retriever (to plemeno má název od slova „retrieve“ neboli přinášet). Já jsem norník. Nejlepší to je na chalupě s mladým páníkem, Mončou, Terkou a dvounohýma štěnatama, tam se vylítám bezvadně, noruju a přes den mě nikdo nepřekrmuje.

Přísná mi slíbila, že se pokusí tohle paničce vzkázat a vysvětlit. Že radši než celodenní krmení ať mě vezme na louku za hadicovej náhon (jednou jsme tam byly se štěnatama a bylo to bájo). Že mi na fotkách ještě ani nezarostlo břicho po kastraci, a že moje tloustnutí nemůže panička omlouvat případným nedostatkem hejbání se. Protože tady, u Přísný, mám určitě pohybu míň než doma, kde celej den dozoruju na zahradě. I tak jsem tu prý zhubla. O dva centimetry kolem bůčku za týden!

A to nedožírám celou dávku granulí, stačí mi jich míň, hladem rozhodně netrpím. Ráno dostanu nasypanou hrstičku z hrnku, ve kterým mám dávku na celej den. Přísná vyzkoumala, že dávat mi granulky do misky je k ničemu, takže mi je sype na deku a podlahu. Baví mě je pak vyzobávat. Co nesežeru, sebere mi, nebo mi to ukradne duo Č+P. Přes den dostanu kousek zeleniny či jablka a večer mám zase rozsypáno granulí.

Jo, vlastně večere se tu podává až v podvečer, po sedmý hodině. Ne jak v pět odpoledne u paničky. Přijde mi to takový rozumnější, pes má v sobě hodiny nastavený od přírody. Přes den se nepřezírá, aby se mohl věnovat hlídání a aktivitám. Koneckonců, páníčkové taky nevečeří v pět.

No, snad se Přísný povede paničku nějak přesvědčit. Protože když o tom Přísná začala už dřív sama od sebe, panička se preventivně zatvrdila a zasekla a nepřiznala nic z toho, co mi všechno dává, předstírala selektivní hluchotu. My ale víme svý, vid', paničko. Prosím ale, tentokrát mysli na moje zdraví a řid' se pokynama Přísný. Prosím, prosím, smutně koukám.

Jsem si aspoň trochu virtuálně zažebrała a jdu ven. Přísná říká, že prý se už jen jednou spolu vyspíme a někam pofičím. Ji asi budu muset v noci zase znorovat, aby mi prozradila, kam to

pofičíme.

Pondělí, 17. 8. 2020

Nemusela jsem Přísnou v noci mučit, vyžvanila mi to sama. Jedu DOMŮ! Šmarjá, já se tak těším! Sotva jsem schroustla pár granulí k snídani, jakou jsem měla radost a cestovní horečku. Ani jsem se nerozloučila s Černou a Pruhatým. V autě jsem se hemžila a poskakovala, po krátký jízdě jsme zaparkovaly. Náš vzdoušek je jinej, hned jsem po čichu poznala, že jsem doma.

Vlétla jsem do chodby jak velká voda, ječela jsem na plnou tlamku a šla hledat bídničky, kteří mě opustili. Ty jo, nikde nikdo? Co to je zase za boudu na mě? Mračila jsem se na Přísnou hodně, ta mě uklidňovala, že je mám za chvíli tady. Taky, že jo. Klikla cvakla, dveře letí, páňa vchází do dveří! Zapomněla jsem bejt uražená a nastalo vítando grando. Pak se zjevil i páníček a bylo repete. Když jsem se trošku uklidnila, přijel mladej páník s Mončou, Terkou a štěňatama. Do třetice vítačka, lítačka, super paráda. Přivezli i ty svý velký tašky na kolečkách, tudíž se stěhujou zpátky, uf. Konečně je svět zase v pořádku. Uvidíme, jestli panička dodrží slib s granulema, Přísnou si vyslechla (já si ale všimla, že z toho moc radost neměla, však já paničku nějak zpracuju). Bylo toho vítání na mě moc, jdu si dát šlofíka na svůj pelíšek do svého pokoje ke svý paničce. Všude dobře, doma nejlíp! Snad si to uvědomí i páníčkové a nebudou se už nikam nikdy stěhovat. Bych jim zase musela všechno sepisovat, teda diktovat Přísný - a že to byla fuška. Tak pac a blemc.

P.S. pro srovnání jaká jsem modelína:

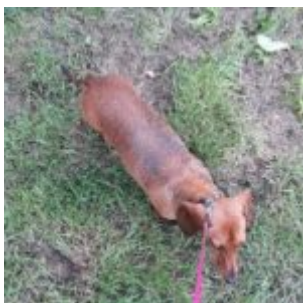
Před a po

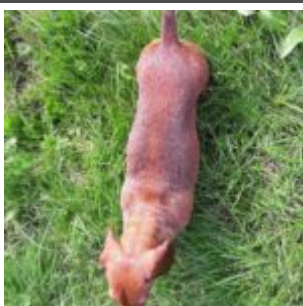
před

... a po

před...

...a po